Adio Efida

Sergiu Someşan

Eu sunt Dumnezeu! Am intrat în baie şi m-am uitat în oglindă. Deci aşa arată Dumnezeu! Ştiu că aceste cuvinte spuse într-un loc public mi-ar aduce o internare rapidă într-un loc unde, printre Napoleoni, Cezari şi alți cuceritori ai lumii şi întemeietorii de noi religii, pretențiile mele ar părea nu numai banale, ci s-ar pierde în anonimat. Sunt perfect conştient de asta şi nu am de gând să spun nimănui, deşi sunt convins că este adevărat. Briciul lui Occam ne spune că atunci când s-a înlăturat tot ce poate fi înlăturat, ceea ce rămâne este adevărul, oricât ar părea de imposibil. Şi Efida a înlăturat rând pe rând toate celelalte ipoteze până m-a lăsat în fața adevărului gol-goluț. Eu sunt Creatorul acestei lumi! Privesc iar în oglindă: un tânăr cu o mutră inocentă căruia cu numai câteva minute înainte i s-a demonstrat fără nici o putință de tăgadă că el este Dumnezeu.

Dincolo, în dormitor, eliberată de orice griji, Efida doarme şi sforăie uşurel.

Seara începuse destul de banal şi nimic nu prevestea întorsătura pe care avea s-o ia lucrurile. Eu scriam un articol despre Michael Drosnin, ziaristul american care găsise un cod secret în Biblie. Acesta, corect descifrat, cuprindea toate evenimentele trecute şi viitoare din istoria omenirii. Subiectul mi se părea atât de interesant încât, după ce am terminat articolul, captivat de posibilitatea ca acest lucru să fie adevărat, am descărcat de pe Internet programul şi am încercat diferite combinații. Mi se părea fascinant ca o Entitate, Creatorul, să-şi ascundă într-un mod atât de ingenios mesajele peste vremuri.

— Extraordinar!, exclamam eu din când în când.

— Ce este extraordinar? mă întrebă Efida privindu-mă curioasă din pat unde citea unul din numeroasele ei romane siropoase. I-am explicat în câteva cuvinte.

— Of, ce copil eşti! se pisici Efida. Şi acum o să stai toată noaptea ca să afli un adevăr atât de evident.

— Ce adevăr? am întrebat eu nedumerit.

— Că tu eşti Creatorul! mi-a trântit-o sec Efida.

— Ți-am spus să nu mai mănânci ciocolată seara! Îți tulbură mintea şi te face să vorbeşti prostii! m-am întors eu îmbufnat spre calculator. În loc să se supere, am auzit-o cum chicoteşte veselă sub plapumă. După un timp m-a întrebat:

— Dacă te ajut să afli adevărul, aşa cum îți place ție: logic, matematic şi cartezian, ce îmi dai?

— Nu îți dau nimic pentru că aberațiile nu pot fi demonstrate.

— Bineee! spuse ea, alintându-se. Atunci ascultă aici o mică poveste. Să presupunem că undeva, în Univers, există o civilizație atât de avansată, încât membrii ei sunt simple cuante de energie. Entități incredibil de puternice şi de slabe în acelaşi timp. În ciuda faptului că puteau obține tot ce îşi doreau, prin ființele lor de lumină nu trecea nici o tresărire de emoție. Nu simțeau nimic. Nici durere, nici plăcere. Nici mângâierea vântului pe față, nici buzele moi ale ființei iubite. Nimic din ceea ce ne face nouă viața atât de plăcută. Bineînțeles că se formau şi acolo perechi. Energia Ying şi Yang este peste tot activă în univers, numai că asocierile respective se făceau mai degrabă pe criterii raționale. Poate greşesc, dar afectivitatea nu poate exista în lipsa simțurilor… Ei bine, şi într-una din zile, o astfel de Entitate, să-i zicem masculină, atotputernică, s-a hotărât să se joace puțin de-a Creatorul. A creat o lume, a populat-o cu oameni şi animale şi, văzând cât de bine o duc aceştia, s-a hotărât să se amestece printre ei şi să-şi piardă urma, nu înainte de a lăsa un mesaj criptat perechii lui. Ei, cum ți se pare? mă întrebă Efida.

Am ridicat din umeri:

— Cred că la Hollywood ai face carieră… Ca scenaristă, bineînțeles! Ştii că acolo se poartă alte măsuri, am spus eu făcând referire la silueta ei mignonă şi m-am ferit la timp de perna pe care o aruncase după mine.

S-a ridicat îmbufnată şi a venit cu un pix şi un caiet.

— Bine, Toma Necredinciosul, hai să-ți demonstrez, că altfel nu pricepi! Că tot eşti tu preocupat de codul Biblie, ia gândeşte-te, dacă nu ar putea să existe un cod mai simplu, mai vechi şi mai profund. Uite! Să luam numerele de la unu la nouă şi să scriem pătratul lor.

$1^2 = 1$
$2^2 = 4$
$3^2 = 9$
$4^2 = 16$

$5^2 = 25$
$6^2 = 36$
$7^2 = 49$
$8^2 = 64$
$9^2 = 81$

— Şi acum să luăm literele alfabetului şi să le numerotăm, spuse Efida şi scrise în
continuare pe caiet:

A = 1
B = 2
C = 3
D = 4
E = 5
F = 6
G = 7
H = 8
I = 9
Î = 10
J = 11
K = 12
L = 13
M = 14
N = 15
O = 16
P = 17
Q = 18
R = 19
S = 20
Ş = 21
T = 22
Ţ = 23
U = 24
V = 25
W= 26
Y = 27
Z = 28

— Apoi luăm pătratele primelor patru numere: $1^2 = 1$, $2^2 = 4$, $3^2 = 9$, $4^2 =$
16, deci: 1,4,9,16, şi, conform codului alfabetic stabilit de noi, rezultă :

1 = A
4 = D
1 = I
16 = O,

adică „ADIO”.
Efida îmi zâmbi maliţios.
— Să luăm acum şi următoarele cinci pătrate: $5^2 = 25$, $6^2 = 36$, $7^2 = 49$, $8^2 = 64$, $9^2 =$
81, din care vom considera numai ultimele cifre, adică 5, 6, 9, 4, 1. Şi va rezulta, conform aceluiaşi cod:

5 = E
6 = F
9 = I
4 = D
1 = A

adică „ Efida”.
Am privit-o interzis.
— Vrei să spui că…?
— Vreau să spun că, îmi răspunse ea, de foarte multă vreme mesajul ăsta există ascuns în cifre, dar nu s-a obosit nimeni să-l descifreze în afară de mine pentru că-mi era destinat. Când am văzut ce-ai făcut, am luat o înfăţişare umană şi am venit şi eu

după tine. Acum, du-te puțin în oglindă şi te admiră, Creatorule, pe urmă vino în pat şi arată-mi pentru ce am preferat noi înfățişarea umană în locul celei de rază de lumină.